

**Danh tác
muôn thủa**

ANTONIS PAPTAEODOULOU kể
IRIS SAMARTZI vẽ

Louisa May Alcott

Những người
Phụ nữ bé nhỏ
Hay truyện kể đời thật về bốn chị em

Ngư Châu dịch

Antonis Papatheodoulou - Iris Samartzi © 2021, Faros Books Limited, United Kingdom

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Faros Books Limited,
United Kingdom và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2023.

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2024.

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

“Giáng Sinh mà không có quà thì còn gọi là Giáng Sinh.” Jo lầu bầu.

“Nghèo chán thật.” Meg tuyên bố.

“Có những nhà không thiếu thứ gì, còn nhà mình hầu như gì cũng thiếu. Không công bằng tí nào.” Amy bình luận.

“Nhưng mình có nhau mà.” Beth góp lời. “Có mẹ, có bố nữa.”

“Đâu có bố đâu. Bố ở tít tận chiến trường ngoài xa kia.” Jo đáp.

Một buổi chiều tháng Mười Hai nọ, khoảng hai thế kỉ trước, bốn chị em trong câu chuyện của chúng ta đang dẫn đo dùng số tiền tiêu vặt ít ỏi của mình mua gì dịp Giáng Sinh này.

Một sách Jo muốn mua một cuốn sách,

còn Beth vốn yêu âm nhạc muốn có bản nhạc mới để tập đàn.

Ước mơ của nàng họa sĩ Amy là một bộ chì màu mới.

Nhưng rồi chị cả Meg nhắc lại lời mẹ căn dặn mấy chị em: Mùa Đông khắc nghiệt, nên chắt chiu dành dụm mới phải.

Cũng sắp đến giờ mẹ về, bốn chị em lấy dép của mẹ ra hơ bên lò sưởi cho ấm. Nhìn đôi dép cũ sờn, trong đầu bốn cô cùng lóe lên một ý: Tặng mẹ một đôi dép mới! Hay nhất là dành tiền tiêu vặt mua quà tặng mẹ!

Mẹ của các cô, bà March, bước vào cửa với nụ cười rạng rỡ trên môi và ánh nhìn trìu mến như muốn ôm trọn cả thế giới. Bốn chị em quây quần quanh mẹ. Mẹ mang về cho các cô một món quà đặc biệt: Một lá thư từ bố.

Mặc dù viết từ tiền tuyến, song trong thư không mấy may nhắc đến những gian khổ của chiến tranh. Bố chỉ mong bốn chị em biết rằng bố nhớ và yêu các cô nhiều, và rằng lòng bố luôn hướng về các cô. *“Bố chiến đấu ở đây,”* cuối thư bố viết, *“và bố biết các con gái bố cũng phải chiến đấu từng ngày. Chiến đấu với những rắc rối của cuộc sống, và chiến đấu với chính bản thân mình, để trở thành con người tốt đẹp hơn. Bố biết các con sẽ ghi nhớ lời bố nói, và ngày bố trở về, bố sẽ càng yêu thương và tự hào hơn về bốn người phụ nữ bé nhỏ nhà mình.”*

“Em sẽ cố sửa tính ích kỉ!” Amy lập tức reo lên.

“Còn chị sẽ không bao giờ cẩu thả nữa.” Jo nói.

“Chị sẽ phàn nàn ít thôi.” Meg hứa.

“Còn em sẽ... thôi mơ tưởng có cây dương cầm tử tế hơn đồng tỳ tàn này của nhà ta.” Beth tiếp lời.

Mấy chị em cố gắng không cười việc Beth chọn nhược điểm này để nói, bởi các cô không muốn làm Beth buồn. Rồi Beth ngồi xuống bên cây dương cầm cũ kĩ và đàn một bài hát ru để chúc mọi người ngủ ngon.

